

Ramazan'a bu sene geç başladım. Oniki saatte bir almam gereken ilaçları almaya devam edip, bir yandan da oruç tutmak *zor* olduğu için ilk beş gün *tatil* oldu.

Borçlandım.

Ramazanlarda intibam, *namaz olmasa aslında oruç kolay* şeklinde. Namaz olmasa, çünkü asıl derdim uyku oluyor. Ne zaman kalkacak, ne zaman yatacaksın, işe ne zaman gidecek, ne zaman çalışacak-sın?

Namaz araya girince, sahur için bir de sabah namazını beklemek gerekiyor. Yiyip yatıyım desen, namaza kalkmak zor, birde yatsan beşte tekrar kalkıp namaz kılman zor. Bunları alt alta yazınca, çalışacak, yiyecek ve sair işler için zaman bulmak zorlaşıyor. Beni asıl zorlayan, açlık veya susuzluk değil *zamansızlık*.

Bu sıra Coursera'nın *Öğrenmeyi Öğrenmek* diye bir dersi var, onu takip ediyorum. İki şey öğrendim: Write or Die <<http://writeordie.com/>>_ diye bir site varmış, ya yaz ya da öl. Belli bir zaman zarfında belli sayıda kelime yazacağını söylüyorsun. 10 saniye durursan ekran pembeleşiyormuş. Yazman gerekeni yazmazsan bir uyarı veriyormuş. Daha çok yazdığını söylüyorlar. Kullanmadım ama güzel bir fikir. Benim daha basit araçlarım var ve yazdığım cihazların bilgisayarda kurulu olmasını tercih ediyorum ama belki işine yarayan çıkar.

İkincisi yazarken bilgisayara bakmamanın daha üretken sonuçlar verdiğini anlattılar. Monitörü kapatınca, yazarken, insanların alıştığı o kritik eden zihin çalışmıyormuş. Ben de buna benzer bir şey yaptım. Yazdığım yazıyı görmeden yazmaya başladım. Sadece kaç kelime yazmışım onu söylüyor bana.

Bunun bir faydası var mı? Anladığım kadarıyla kafandan geçeni fazla zorlamadan yazmanı sağlıyor. Bu kendi zihninde henüz keşfetmediğin bir takım bağlantıları keşfetmeye yarayabilir.

Derste bir de pomodoro tekniğinden bahsediyorlardı. Burada daha önce anlatmış olmalıyım. (Burada <<http://eminresah.com/ben-kendim-benligim/gunluk-rituel/>>_ ve şurada <<http://eminresah.com/yevmiyeler/yevmiye-12612/>>_) Erteleme hastalığından (procrastination) kurtulmak için tavsiye ettikleri bir teknik ama 25 dakikalık dilimlerin beni pek açmadığını farkettim. Bunu 50 dakikalık yapıyorum.

50 dakika çünkü insanların bir işe başlayıp, verimli hale gelebilmesi, ısınabilmesi için zamana ihtiyacı var. Kimisi bu zamanın 15 dakika olduğunu söylüyor. Bunu doğruysa 25 dakikanın ilk 10-15 dakikasını ısınmak için harcıyıp, tam çalışmaya başlayınca bırakmak biraz tuhaf oluyor.

Sözlük üretmek istiyorum. Başka derdim kalmasın ve kelimelerle oynanyayım bütün gün... Böyle işlerle meşguliyet beni mutlu ediyor. Uzun uzun çalışacak, on sene sürecek ve sonunda pek kimsenin yapamayacağı bir iş yapmış olacaksın. Bunun getirdiği zevk.

Ancak önüme çıkan engelin birincisi çocuklar. Çalışmak istemediğimde bahanem onlar oluyor. Kendi işlerime fazla zaman ayırınca onların zamanından çalışıyormuşum gibi bir his. Eve gelip gittiğim zamanların ölçüsünü de onlara göre belirlemeye çalışıyorum. Uyuya uyuya oruç tutmak mesela onun için mümkün değil, çünkü iftardan hemen sonra uyuyorlar ve iftardan önce onlarla oynamazsam, hemen hiç birbirimizi göremiyoruz.

Bunun gibi engeller insanın yazı yazmasına veya uzun soluklu işler yapmasına mani. Belki mani değil. Herkesin bir fedakarlığı var. Ben de çocuklardan fedakarlık edebilirim ama bu istediğim bir şey değil. Yaptığım tüm işlerden fazla değer veriyorum o iki ufaklığa. Onların bu devirleri bir defa geçtiğinde, bir daha geri gelmeyecekmiş, hani çok temiz bir derenin yanındaymışsın ve içtiğin kadar içebilirsin ama buradan ayrıldığında özleyeceğini de biliyorsun gibi bir his. Onların benimle konuşmasını, oynamasını sağlamaya çalışıyorum. Pek beceremesem de.

Bunun getirdiği bir babalık stresi var. Zamanı yakalamak gayesi. Onların zamanını yakalamak. Büyümesinler veya *ben istemeden* büyümesinler. Ben onların yanında olmayım da büyüsünler. Gezelim oynayalım onlar büyürken.

Ancak bir yandan da onların bunu gerçekten isteyip istemediğinin endişesi var. Belki onların ihtiyacı sabahtan akşama çalışıp, onlara daha çok maddi imkan sunacak bir babadır. Bunu da bilmiyorum.